

Nam continentia, nec non continens circa voluptates est, ipsas coercendo: at tolerantia, circa ægrimonias, siquidem patiens, ac sustinens ægrimonias, is tolerans est. Rursus incontinentia, & mollities, idem non est. Mollities siquidem, & mollis, est succumbens laboribus, non certè omnibus, sed quos alius aliquis necessariò duxerit sustinendos. Incontines verò, qui voluptates sustinere non possit, sed remollescens ab eis agatur. Est porro quispian intemperans appellatus: nunquid igitur intemperans idem quod incontinentens, atque ipse idem incontines, quod intemperans? Nempe intemperans eiusmodi est, ut quæ agit, eadem & optima, & commodissima sibi esse arbitretur: nec vllam habet rationem, quæ eius videatur aduersari voluptatibus. At incontines habet rationem, quæ aduersatur ei, in iis ad quæ cupiditate agit. Vter autem curatu facilior, intemperans, an incontines? Certè hac quidem ratione intemperans curatu facilior videatur. Nam si ratio ei aduerserit, quæ mala esse doceat, ipse non operabitur. At incontinenti non deest ratio, & tamen agit mala: proinde homo huiusmodi incurabilis esse videbitur. Cæterum vtrum deterius afficitur cui nihil adest boni, nec quod per illud existit, quam ille, cui quod honore præcellit malè affectum est? Est nimirum incontines, qui bonum odinet, rectè ratione, cum intemperans non habeat. Cum ergo ratio vtriusque principatum obtineat, incontines honoratissimum principium præstò est, quod ab intemperante abest. Ergo in continente intemperas deterius habet. Rursus, ut supra mentionem fecimus de feritatis vitio, nõ est ipsum in fera spectare, sed in homine. Feritatis si quidem nomen adeptum est id vitium, ob singularè improbitatè. Sed cur in fera nihil? nempe quod improbum in fera principium non sit. Est siquidem ratio principium. Enimuerò vter plura mala patrauerit, leone aliquis an Dionysius, siue Phalaris aut Clearchus, aut alius quis existis improbis hominibus? An perspicuum est istos? quando enim inest malè agentis principium deprauatum ac malum, multum id confertur in fera nullum profus est principium. Ita igitur improbum est in ipso intemperante principium. Nã quatenus quæ mala sunt committit, etiam ratio ei ad stipulatur, censetque ea esse peragenda, quia improbum in ipso est principium. At in in continente sanum principium est, ut hinc melior incòtinens intèperate esse videatur.

A ἢ ἄρ' ἂν ἐγκρατέστερα ἔσθ' ἀπὲρ ἡδονῶν, καὶ ὁ ἐγγύς κρατὴς ὁ κρατῆρ' ἡδονῶν· ἢ ὅτι κρατερέα, ἀπὲρ λύπης. ὁ γὰρ κρατερόν καὶ ὑποκρίνον πάς λύπης, ὡς κρατερέος ὅστις πάλιν ἢ ἀκρατέα καὶ ἢ μετακρία ἐκ ἔστι ταυτὸν· ἢ ἄρ' ἂν μετακρία ἔσθ', καὶ ὁ μετακρὸς ὁ μὴ ὑποκρίνον πόνους, οὐχ ἀπαντας ὅ, ἀλλ' οὐκ ἀναγκάσιος ἀσθμῶς τις ὑποκρίνεται· ὁ δὲ ἀκρατέος, ὁ μὴ ὑποκρίνον ὑποκρίνον ἡδονῶν, δηλὰ κραταμετακρὶζόμενος, καὶ ὑπὸ τούτων ἀγρόμενος· ἐστὶν οὖν πάλιν τις κραλούμενος ἀκόλασος πότιον οὐδ' ἀκόλασος ἀκρατής, καὶ ὁ ἀκρατής ὁ αὐτὸς, ἢ οὐδ' ὁ μὲν γὰρ ἀκόλασος τοιοῦτος τις, οἷος οὐδὲται ἀπεφύγει, ταῦτα καὶ βέλπεται ἔῃ αὐτῷ καὶ συμφορεῖται, καὶ λόγον οὐδέτινα ἔχει ἐναυπομένου τον τῶν αὐτῶ φαινομένων ἢ δέσται ὁ δὲ ἀκρατής, λόγον ἔχει ὅς ἐναυποταὶ αὐτῷ, ἢ ὁ δὲ πιδυμία ἀγρ. πότιον δὲ δὴ ατότερος ὁ ἀκόλασος ἢ ὁ ἀκρατής, ἔτω γὰρ ἔιν εἰ δόξῃ αὐτὸ ἀκρατής ὁ γὰρ ἀκόλασος δὴ ατότερος. εἰ γὰρ αὐτῷ λόγον ἐγγύς τοῦ δὲ δόξῃ ὅτι φαῦλα, καὶ ἔτι περὶ τῶν δὲ γὰρ ἀκρατέων ὑπερῶν ὁ λόγος, καὶ ὅμως περὶ τῶν ἄλλων αὐτῶ πευτὸς δόξῃ αὐτῶς ἔῃ. δηλὰ πότιον διακρίται χεῖρον ὡς μὲν ἀγαθὸν τι ὑπερῶν, καὶ τῷ κτ' ταυτῶν ἢ δὴλον ὅτι ἐκείνῳ, καὶ ὅσα γὰρ ὁ τιμώτερον, κακῶς διακρίται. ἐστὶν τῶν ὁ μὲν ἀκρατής, ἀγαθὸν ἔχει τον λόγον ὅρδον ὅστις ὁ δὲ ἀκόλασος ἐκ ἔχει, ὅτι ἐστὶν ὁ λόγος ἐκείνου ἀρχῆ. τῷ μὲν οὖν ἀκρατέος ἢ ἀρχῆ τιμώτατον ὄν, δὲ διακρίται· τῷ δὲ ἀκόλασος, κακῶς, ὡς χεῖρον αὐτῶ εἶν ὁ ἀκόλασος τῷ ἀκρατέος. ἐπὶ αὐτῶ καὶ ὅτι τῆς διηρότης ἢ ἀλεγομένη κακίας, ἐκ ἔστιν ἔσθ' ἐν διηρό οὐσιν, ἀλλ' ἐκ ἀνδιηρότων. ἢ γὰρ διηρότης ὀνομαζέσθαι τῆ ὑπερβολοῦση κακία. δηλὰ τὸ δὲ οὐδὲν· ἢ ὅτι ἢ ἀρχῆ φαῦλη ἐκ διηρό ἐκ ἔστιν· ἐστὶ δὲ ἢ ἀρχῆ ὁ λόγος. ἐπὶ πότιον αὐτῶ πλείω κακία ποιήσειε λίαν, ἢ Διονύσιος, ἢ Φάλαρες, ἢ Κλέαρχος, ἢ τις τῶν ἄλλων ἢ μοχθηρόν· ἢ δὴλον ὅτι οὗτος· ἢ γὰρ ἀρχῆ ἐν οὐσιν φαῦλη, μεγάλη συμβολοῦται. ἐκ δὲ διηρό ὅλων ἐκ ἔστιν ἀρχῆ. ἐκ ἄρ' οὖν τῶ ἀκόλασος ἐνεστὶν ἀρχῆ φαῦλη. ἢ γὰρ περὶ τῶ φαῦλα ὄντας, καὶ ὁ λόγος σύμφορσι ταυτῶ, καὶ δηλὰ αὐτῶ ταυτῶ δὲ ἐκ περὶ τῶ, φαῦλος· ἐκ αὐτῶ δὲ ἢ ἀρχῆ ἐνεστὶν ὑγίης διὸ βελτίον αὐτῶ δόξῃ ἔῃ ὁ ἀκρατής· τῷ ἀκόλασος